

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Z. B.**, bytem „X“, proti **žalovanému: Obecnímu úřadu Povrly**, stavební úřad, Mírová 165, Povrly, zastoupenému JUDr. Lubomírem Bejdlem, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Vaníčkova 1112/27, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal, aby soud, jakožto nadřízený orgán, učinil opatření proti nečinnosti žalovaného stavebního úřadu v Povrlech ve věci nezahájení řízení o správním deliktu spočívajícím v zahájení a provedení nepovolené stavby „UL, Lysá 11 – úprava NN“ (dále jen „stavba“). Současně žalobce spatřoval nečinnost v nezahájení řízení o odstranění stavby.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 21.11.2013 podal u Krajského úřadu Ústeckého kraje podnět k přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného stavebního úřadu z důvodu nezahájení správního řízení o správním deliktu ve věci zahájení a provedení nelegální stavby, jež měla provést obchodní společnost ČEZ Distribuce, a.s. Na tento podnět Krajský úřad Ústeckého kraje reagoval sdělením ze dne 17.12.2013, v němž bylo žalobci oznámeno, že stavební úřad správní řízení o správním deliktu nezahájil, neboť žalobce žádný podnět k zahájení takového řízení nedoručil. Z tohoto sdělení dle žalobce dále vyplynulo, že stavební úřad se

o podnětu dozvěděl až po doručení opatření Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5.12.2012, č.j. 422/UPS/2011-3. Vzhledem k tomu, že se stavební úřad o podnětu prokazatelně dozvěděl po více než jednom roce, tak proto v důsledku této skutečnosti nemohl řízení o správním deliktu zahájit. S takovýmto závěrem se žalobce nemůže ztotožnit. K věci žalobce dále uvedl, že žalovaný stavební úřad formou veřejné vyhlášky vydal územní rozhodnutí ze dne 23.8.2011, č.j. SU/rozh/994/2011/bfr, na stavbu „UL, Lysá 11-úprava NN“, proti kterému se žalobce dne 23.9.2011 odvolal. I přesto byla stavba s tichým souhlasem stavebního úřadu provedena, aniž by žalobci současně byl v souladu se zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, oznámen vstup a práce na jeho pozemku. V této souvislosti žalobce dále ještě doplnil, že územní rozhodnutí bylo nakonec rozhodnutím žalovaného ze dne 27.6.2013, č.j. 236/UPS/2013, JID: 88691/2013/Kop., zrušeno a předmětné řízení bylo zastaveno. Žalobce dále namítl, že jeho stížnosti na neodstranění stavby a nezahájení správního řízení o správním deliktu ze dne 19.11.2012, 25.3.2013 a 20.5.2013 bylo jen házení hrachu. Žalobce je totiž přesvědčen, že z jeho strany bylo dáno stavebnímu úřadu dostatek podnětů, aby stavební úřad mohl zahájit řízení o odstranění stavby. Dle žalobce celé řízení o povolení stavby nebylo od samého počátku ze strany stavebního úřadu vedeno objektivně a nestranně. Z tohoto důvodu žalobce požaduje, aby soud jako nadřízený orgán učinil opatření proti nečinnosti žalovaného a zjednal nápravu.

Žalovaný stavební úřad soudu spolu se spisovým materiálem předložil i vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že dne 1.8.2011 zahájil řízení o umístění stavby. Do rozhodnutí o umístění stavby se žalobce odvolal. Dle přesvědčení žalovaného bylo toto odvolání podáno po lhůtě stanovené zákonem, avšak následně dal Krajský úřad Ústeckého kraje žalobci za pravdu s tím, že odvolání bylo podáno ve lhůtě a vrátil dne 10.10.2012 rozhodnutí o umístění stavby zpět k novému projednání. Žalovaný pokračoval v řízení nyní již o dodatečném povolení stavby. Žalovaný řízení o správním deliktu opravdu nezahájil, protože stavební firma provedla stavbu v dobré víře, že má stavbu povolenou a netušila, že stavební úřad na rozhodnutí omylem vyznačil špatné datum a právní moc. Realizací stavby spočívající ve výměně stávajícího vrchního vedení NN za nové vrchní vedení NN ale nedošlo v žádném případě k omezení či narušení práv žalobce a stavba je v souladu s územním plánem obce Povrly.

Žalobce při ústním jednání soudu uvedl, předmětnou žalobou brojí jednak proti nečinnosti žalovaného spočívající v nezahájení řízení o správním deliktu týkajícího se nepovolené stavby, a jednak proti nečinnosti žalovaného spočívající v nezahájení řízení o odstranění dotyčné nepovolené stavby na základě jeho podnětu. Trvá na tom, že žalovaný byl v těchto směrech nečinný.

Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání uvedl, že ve vztahu k nečinnosti žalovaného spočívající v nezahájení řízení o odstranění dotyčné stavby se tehdy jednalo o úpravu vrchního kmenového vedení nízkého napětí, a to povrchového, které je od roku 1975 v obci. Tato stavební úprava, respektive oprava, byla povolena územním rozhodnutím. Nejednalo se tak o novou stavbu či nepovolenou stavbu, i když posléze vydané územní rozhodnutí bylo zrušeno. Podstatné je však to, že současně Krajský úřad Ústeckého kraje se zrušením dotyčného územního rozhodnutí rozhodl i o zastavení celého řízení s odůvodněním, že řízení se stalo bezpředmětným, jelikož stavba byla realizována. Ve vztahu k nečinnosti žalovaného spočívající v nezahájení správního deliktu týkajícího se nepovolené stavby pak

uvedl, že žalobce skutečně dne 23.9.2011 podal odvolání vůči zmiňovanému územnímu rozhodnutí, nicméně přes počáteční drobná pochybení bylo jeho odvolání řádně postoupeno k vyřízení Krajskému úřadu Ústeckého kraje, který přes opakovaná podání žalobce neshledal žádnou nečinnost v postupu žalovaného.

Vzhledem k tomu, že žalovaný stavební úřad ani Krajský úřad Ústeckého kraje nebyli schopni předat soudu kompletní spisový materiál, přikročil soud z vlastní iniciativy k dokazování podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), aby získal kompletní přehled o průběhu řízení. Soud provedl důkaz listinami, které předložil žalobce, a to odvoláním žalobce ze dne 21.9.2011, sdělením žalobce ze dne 4.6.2012, sdělením žalovaného ze dne 19.6.2012, oznámením žalobce ze dne 9.7.2012, stížností žalobce ze dne 16.7.2012, žádostí o odstranění stavby ze dne 15.11.2012, která je podnětem k zahájení řízení o odstranění stavby, sdělením žalovaného ze dne 13.12.2012, přípisem k odstranění stavby žalobce ze dne 25.3.2013, sdělením žalovaného ze dne 23.4.2013, sdělením žalobce ze dne 9.5.2013, které je podnětem k zahájení řízení o správním deliktu, sdělením žalovaného ze dne 18.6.2013, výzvou žalovaného žalobci ze dne 12.10.2012, vrácením věci Krajského úřadu Ústeckého kraje žalovanému ze dne 5.10.2012, podáním žalobce ze dne 19.4.2013, oznámením žalovaného ze dne 24.10.2013 o zahájení řízení o nařízení o odstranění stavby, protokolem ze dne 12.11.2013 o místním šetření ve věci řízení o odstranění stavby, včetně prezenční listiny, usnesením žalovaného ze dne 12.11.2011 o přerušení řízení o odstranění stavby, oznámením žalovaného o zahájení stavebního řízení na základě žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení k předmětné stavbě, sdělením k oznámení žalovaného ze dne 13.11.2013 k zahájenému stavebnímu řízení, odvoláním žalobce ze dne 30.12.2013 adresovanému Krajskému úřadu Ústeckého kraje, podáním žalobce ze dne 30.12.2013 adresovanému žalovanému, protokolem ze dne 26.11.2013 z místního šetření ve věci stavebního řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, žalobcovou námitkou ze dne 26.11.2013 k dodatečnému stavebnímu povolení, rozhodnutím žalovaného ze dne 10.12.2013 o dodatečném povolení předmětné stavby, rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 31.3.2014, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2013 o dodatečném povolení předmětné stavby a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Soud provedl důkaz i sdělením Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28.5.2013 ve věci žalobcova podání ze dne 19.4.2013, které předložil žalovaný.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. se lze domáhat po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ustanovení § 81 odst. 1 s.ř.s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Z předloženého správního spisu a z důkazů provedených soudem bylo zjištěno, že žalobce podáními adresovanými žalovanému stavebnímu úřadu opakovaně dával podnět k odstranění stavby, jelikož tato stavba měla být provedena bez jeho souhlasu, a dále dával podnět k zahájení řízení o správním deliktu podle § 180 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Žalobce považoval žalovaného za nečinného a podáním ze dne 19.4.2013 se dožadoval u Krajského úřadu Ústeckého kraje ochrany proti nečinnosti podle § 80 zákona č.

500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ve věci zahájení řízení o odstranění stavby, na něž bylo reagováno sdělením Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 28.5.2013, v němž bylo uvedeno, že žalovaný není nečinný. Dalším podáním ze dne 18.11.2013 se žalobce domáhal u Krajského úřadu Ústeckého kraje ochrany proti nečinnosti podle § 80 správního řádu ve věci nezahájení řízení o správním deliktu spočívající v zahájení a provedení nepovolené stavby. Sdělením ze dne 17.12.2013 Krajský úřad Ústeckého kraje žalobci oznámil, že žalovaný řízení o správním deliktu k podnětu žalobce nezahájil, neboť stavebnímu úřadu žádný takový podnět k zahájení řízení ze strany žalobce nebyl doručen, třebaže z provedeného dokazování soudem jasně vyplynulo, že žalobce tento podnět uplatnil ve svém sdělení ze dne 9.5.2013. Nadto krajský úřad doplnil, že s ohledem na skutečnost, že odpovědnost za případný správní delikt již zanikla, nebude proto z tohoto důvodu přijímat žádné konkrétní opatření proti nečinnosti stavebního úřadu. Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno z moci úřední dne 24.10.2013 a bylo přerušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12.11.2013. Tento stav trvá dosud.

Soud konstatuje, že byly splněny podmínky řízení včetně vyčerpání prostředků procesní ochrany ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s.

Z ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s. však také dále vyplývá, že touto žalobou na ochranu před nečinností se lze toliko domáhat ochrany před nečinností spočívající v nevydání rozhodnutí v zahájeném správním řízení, nikoliv však zahájení řízení z moci úřední.

V souzené věci bylo záměrem žalobce dosáhnout toho, aby v souladu s ustanovením § 129 stavebního zákona bylo zahájeno správní řízení o odstranění stavby „UL, Lysá 11-úprava NN“, kterou žalobce považuje za nelegální. V této souvislosti je však nezbytné dodat, že předmětné řízení o odstranění stavby je třeba v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za takové řízení, jež je zahajováno výlučně z moci úřední. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.7.2012, č.j. 2 Ans 8/2012 – 31, www.nssoud.cz, je uvedeno, že: „Podatel podnětu k zahájení řízení z moci úřední nemá právní nárok domáhat se zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona. Toto řízení je zahajováno výhradně ex officio a správní orgán nemá povinnost zahájit řízení a vydat rozhodnutí. Toto řízení, na rozdíl např. od řízení o povolení odstranění stavby podle § 128 stavebního zákona, nelze zahájit návrhem fyzické nebo právnické osoby, neboť ho může zahájit pouze stavební úřad z moci úřední“. V této souvislosti lze rovněž odkázat i na závěry vyslovené v jiných rozsudcích Nejvyššího správního soudu, a to např. v rozsudcích ze dne 8.7.2009, č.j. 3 Ans 1/2009 – 58, ze dne 7.5.2010, č.j. 5 Ans 5/2009 – 139, či ze dne 14.9.2011, č.j. 9 Ans 8/2011 – 62, z nichž jednoznačně vyplývá, že se nelze domáhat toho, aby soud správnímu orgánu uložil povinnost zahájit určité řízení o odstranění stavby.

Závěry Nejvyššího správního soudu navíc plně korespondují i judikatuře Ústavního soudu (viz např. jeho usnesení ze dne 18.6.2009, sp. zn. III. ÚS 1315/09, www.usoud.cz), v němž Ústavní soud konstatoval, že žalobou proti nečinnosti se nelze domáhat toho, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední.

V této souvislosti nelze nezmínit, že žaloba v této části, tj. v části týkající se nečinnosti ohledně řízení o odstranění stavby, byla zjevně neopodstatněná, neboť před podáním žaloby bylo řízení o odstranění stavby žalovaným zahájeno dne 24.10.2013. Žalovaný tak již v době podání žaloby dne 28.1.2014 nebyl v tomto směru nečinný.

Dalším záměrem žalobce bylo, aby s obchodní společností ČEZ Distribuce, a.s. bylo zahájeno řízení o správním deliktu dle ustanovení § 180 stavebního zákona. Jedná se však o správní řízení, v němž je právnícké nebo podnikající fyzické osobě ukládána pokuta. Cílem takových řízení je zajistit dodržování objektivního práva, jejichž účastníkem je ten, komu má být uloženo zvláštní opatření a pokuta [srov. ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Jakkoli z vymáhání dodržování objektivního práva mohou mít přidruženě prospěch i soukromé subjekty, není ochrana něčích subjektivních práv předmětem takových řízení. Právní řád proto soukromým osobám nedává právo svým podáním zahájit uvedené řízení a neexistuje subjektivní veřejné právo na to, aby jinému subjektu byla uložena pokuta za správní delikt (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.1.2008, č.j. 2 As 52/2007-67, www.nssoud.cz, či usnesení Ústavního soudu ze dne 8.10.2002, sp. zn. II. ÚS 586/2002, www.usoud.cz).

K tomuto je třeba ještě zdůraznit, že podatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů, než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě ustanovení § 42 správního řádu ani jiného ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo na vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit. Je tomu tak především proto, že možnost zahájit správní řízení z moci úřední slouží a priori k tomu, aby ve veřejném zájmu byla určitá věc správním orgánem autoritativně vyřešena, resp. rozhodnuta a nikoliv k realizaci individuálních veřejných subjektivních práv fyzických a právníckých osob. Dalším důvodem je i skutečnost, že podnět k zahájení řízení z moci úřední může podat kdokoli, tedy i ten, o jehož právech či povinnostech by nebylo v řízení jednáno a jehož práv či povinností by se výsledné rozhodnutí správního orgánu nijak nedotklo. Takový podatel by tedy nebyl účastníkem tohoto řízení a nebylo by tudíž ani účelné mu právě jen pro tuto fázi řízení přiznávat nějaká procesní práva. V souhrnu zde tedy není dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, a není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 7.5.2010, č.j. 5 Ans 5/2009 – 139, www.nssoud.cz).

Domáhat se úspěšně ochrany před nečinností nelze v případě jakékoli pasivity správního orgánu, ale pouze v případech, kdy správní orgán má povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí ve věci samé nebo má povinnost vydat osvědčení - tedy v případech, kdy je žalobce nositelem veřejného subjektivního práva na vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Správní orgán při zahájení řízení z moci úřední totiž nemůže vycházet jen ze své správní úvahy či z úvahy jiných osob, v tomto případě tvrzení stěžovatele, nýbrž je povinen při zjištění, že jsou splněny podmínky zákonem presumované, zahájit řízení ex officio vždy (srov. výše uvedený rozsudek NSS ze dne 17.7.2012, č.j. 2 Ans 8/2012, www.nssoud.cz).

Uvedené taktéž znamená, že není-li popisované řízení zahájeno, nemůže se to nijak dotknout subjektivních práv zmíněných soukromých osob. Řízení zahajované z moci úřední je zahajováno úkonem správního orgánu, a to dnem, kdy správní orgán oznámil účastníku řízení zahájení řízení (srov. ustanovení § 46 správního řádu). Správní orgán je sice povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední (ustanovení § 42 správního řádu), jde však jen o jeden z podkladů pro úvahu, že je dáno podezření na porušení zákonných ustanovení, pro které je nutno zahájit takové řízení. V případě, že správní orgán dojde

k závěru, že zde podložené podezření na porušení právních předpisů je, má povinnost zahájit příslušné řízení z úřední povinnosti, je-li zákonem předvídáno, v němž toto podezření důsledně prověří. Naopak, pokud pro takové podezření nedávají zjištěné skutečnosti podklad, řízení z úřední povinnosti ani nezahájí a toho, kdo podal podnět podle § 42 správního řádu, vyrozumí, že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, jestliže o to ten, kdo podal podnět, požádá. Vzhledem k tomu, že tato povinnost vyvěrá z veřejného zájmu na dodržování objektivního práva, nikoli ochrany něčích subjektivních práv, nesvěřil právní řád soukromým subjektům právo na to, aby zahájili popisované řízení. V případě, že podatel není spokojen s tím, že nebylo zahájeno řízení z moci úřední, může se obrátit s podnětem k učinění opatření proti nečinnosti dle ustanovení § 80 odst. 2 správního řádu k nadřízenému správnímu orgánu, který hájí stejný veřejný zájem jako jemu podřízený orgán (v daném případě však jde o pouhý podnět k učinění opatření proti nečinnosti z moci úřední, nikoli o žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu ustanovení § 80 odst. 3 věty poslední správního řádu, k danému srov. Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon. s. 697). Na uvedené pak logicky navazuje závěr, že není-li zahájeno řízení zahajované z moci úřední, na jehož zahájení není veřejné subjektivní právo, nelze se před soudy ve správním soudnictví, které dle ustanovení § 2 s.ř.s. chrání veřejná subjektivní práva fyzických a právnických osob, nečinnostní žalobou dle ustanovení § 79 s.ř.s. úspěšně domoci zahájení takového řízení, tím méně pak vydání rozhodnutí v tomto nezahájeném řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.1.2014, č.j. 9 Ans 11/2013-66).

Z tohoto důvodu se proto žalobce nemohl úspěšně domáhat, aby v návaznosti na jeho podnět bylo z moci úřední zahájeno správní řízení, v němž mohla být jinému subjektu uložena pokuta, resp. řízení, v němž mohla být jinému subjektu uložena povinnost odstranit stavbu. Pokud žalovaný na základě opakovaných podnětů žalobce po jejich prošetření nezahájil z moci úřední správní řízení o odstranění stavby, resp. správní řízení o správním deliktu, neboť pro zahájení takových řízení neshledal žádné relevantní důvody, nemůže se potom žalobce žalobou dle ustanovení § 79 s.ř.s. úspěšně domáhat toho, aby tato správní řízení byla zahájena, a tím méně pak vydání rozhodnutí v řízeních, jež nebyla vůbec zahájena. K danému případu lze dále poznamenat, že žalovaný vyrozuměl žalobce svými sděleními ze dne 13.12.2012, č.j. SÚ/sdělú1034/2012/bfr, a ze dne 18.6.2013, č.j. SÚ/sděl/368/2013/bfr, o tom, že v obou případech nebyl shledán důvod k zahájení správního řízení z úřední povinnosti. Forma sdělení, kterou žalovaný v daném případě použil, plně odpovídala dikci správního řádu a byla s ním zcela v souladu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že u žalovaného neshledal nečinnost ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s.ř.s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a ve výroku rozsudku ad I. ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s., neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné, které vedou soud k závěru, aby úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. Předně soud vychází z konstantní prevažující judikatury správních soudů, která vychází z názoru, že do běžné úřední činnosti správních orgánů patří i hájení jejich rozhodnutí před soudem. Vedle toho soud hodnotil i specifické okolnosti daného případu, a to zejména to, že žalobce podával podněty a domáhal se svých práv ve věci stavby, která se ho dotýká. Ze strany žalovaného pak v řízeních týkajících se stavby opakovaně dochází pochybením, která řízení dále prodlužují (viz

rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 31.3.2014, č.j. 41/UPS/2014-3, vrácení věci Krajským úřadem Ústeckého kraje ze dne 5.10.2012, č.j. 422/UPS/2011-3). Navíc od dubna roku 2014, kdy bylo dodatečné povolení stavby zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, nebylo řízení ukončeno a nebylo ukončeno ani přerušené řízení o odstranění stavby. Jak vyplývá ze sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 17.12.2013, 585/UPS/2013, lhůta k zahájení řízení o správním deliktu uplynula vinou žalovaného, který řádně a včas nezareagoval. Na základě shora uvedených pochybení žalovaného dospěl soud k závěru, že je spravedlivé, aby nesl náklady soudního řízení v tomto případě sám a nebyla neúspěšnému žalobci ukládána povinnost tyto náklady soudního řízení hradit.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. října 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová